

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: JUDr. J. Č., advokát, ev. č. X
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Špírkem
sídlem Vysoká 92, 269 01 Rakovník

proti
žalované: Česká advokátní komora
sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1
zastoupené advokátem JUDr. Janem Sykou
sídlem Školská 12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 28. 7. 2017 sp. zn. K 45/2011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále též „*odvolací orgán*“) ze dne 28. 7. 2017 sp. zn. K 45/2011, kterým bylo zrušeno kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 22. 9. 2011 sp. zn. K 45/2011 a nově rozhodnuto tak, že žalobce, tehdy kárně obviněný, byl shledán kárně vinným, že ačkoli jako advokát zastupoval obchodní společnost RAJA s.r.o. (dále též „*Raja*“) jako žalovanou v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 25 Cm 355/1998 o zaplacení 1 116 862 Kč s přísl., které bylo

prerušeno z důvodu konkurzu jmenované společnosti, dále jednal jako likvidátor společnosti Raja v likvidaci, a posléze zastupoval člena věřitelského výboru obchodní společnost Leasing Star s.r.o. (dále též „*Leasing*“) v konkurzním řízení úpadce společnosti Raja na základě plné moci ze dne 5. 3. 2010, a v tomto zastoupení pokračoval, přestože dopisem České advokátní komory (dále též „*žalovaná*“ nebo „*ČAK*“) ze dne 14. 10. 2010 byl upozorněn, že porušuje povinnosti advokáta podle § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 7 odst. 3 etického kodexu; tedy při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a povinnost odmítnout poskytnutí právní služby v téže věci více osobám také tehdy, jestliže zjevně hrozí, že v průběhu vyřizování věci vznikne rozpor v jejich zájmech, a neodmítl poskytnutí právních služeb, byť ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá; čímž porušil § 17 a § 19 odst. 1 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o advokacii*“) ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 3 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „*etický kodex*“); tím se dopustil kárného provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, spočívající v závažném porušení povinností stanovených zákonem nebo stavovským předpisem, za které mu bylo uloženo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření pokuta ve výši 40 000 Kč s povinností náhrady nákladů řízení.

2. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. V ní uplatněné námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že s ním ČAK vedla kárné řízení a podala kárnou žalobu v rozporu se stavovskými předpisy, ačkoli v kárném řízení nebylo zjištěno nic závadného. Žalobce na podporu svých tvrzení odkazuje na přípis předsedy kontrolní rady ČAK ze dne 5. 2. 2010, v němž byl žalobci sdělen výsledek šetření; na dopis předsedy kontrolní rady ČAK ze shodného dne 5. 2. 2010 adresovaný iniciátorovi kárného řízení, že v činnosti žalobce do dne 5. 2. 2010 nebylo shledáno žádné pochybení, a na e-mail ČAK ze dne 6. 10. 2010, v němž bylo konstatováno, že i po opětovném prošetření od března do října 2010 nebyla stížnost původně vedená pod č. 881/2009 shledána důvodnou. K uvedeným závěrům došla kontrolní komise žalované, která jako jediný orgán je oprávněna ve věci žalobce rozhodovat. Aniž by se konalo další jednání příslušného orgánu ČAK, byl žalobce přípisem ČAK ze dne 5. 4. 2011 vyrozuměn o podání kárné žaloby a ustanovení senátu k jejímu projednání. Žalobce takový postup ČAK považuje za snahu odradit jej od hájení zájmů společnosti Raja, v níž působil jako likvidátor.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí se žalovanou, která dovodila střet zájmů v tom, že žalobce jako advokát a poté likvidátor společnosti Raja poté, co jmenované společnosti byl v rámci insolvenčního řízení ustanoven správce konkurzní podstaty, poskytl žalobce právní pomoc věřitelskému výboru či jeho členu, společnosti Leasing. Žalobce k tomu vysvětluje, že jako likvidátor zjistil, že správce konkurzní podstaty vyvádí majetek z konkurzní podstaty ke škodě klienta společnosti Raja, současně i ke škodě společnosti Leasing. Obdobné zjištění učinil věřitelský výbor, který několikrát bez vědomí žalobce inicioval podání soudu k učinění nápravy. Žalobce jako advokát i likvidátor a věřitelský výbor postupovali samostatně do doby, kdy zjistili, že se oba snaží zabránit

vyvádění majetku ze společnosti Raja, poté, začali činnost koordinovat. Členové věřitelského výboru požádali žalobce, aby je jako advokát zastupoval. Podle žalobce proto vůle zmocnitele udělit plnou moc nemůže být dezinterpretována. Žalobce odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 12. 2012 sp. zn. 2 Cmo 289/2012, že plná moc je jednostranným právním úkonem zmocnitele, který deklaruje třetím osobám, že je zmocněna jiná osoba k zastupování.

5. Žalobce uvádí, že mu byly v roce 2009 uděleny plné moci, a to panem A. H. (členem věřitelského výboru) a panem Ing. J. Š. (jednatelem společnosti Leasing a současně předsedou věřitelského výboru), které ho opravňovaly k „podání podnětu proti správci konk. podstaty a proti soudkyni (JUDr. S., pozn. soudu) a též k nahlížení do spisu“, nebyly uděleny proti společnosti Raja jako bývalému klientovi žalobce. Obdobně další plná moc udělená Ing. J. Š. jako předsedou věřitelského výboru, která byla doručena do spisu dne 26. 2. 2010, se vztahovala na zastoupení věřitelského výboru proti správci konkurzní podstaty a proti jmenované soudkyni. Ačkoli místopředseda Městského soudu v Praze, který vyřizoval stížnost proti jmenované soudkyni, se v podání ze dne 5. 3. 2010 vyjádřil, že plné moci nejsou platné, podle žalobce z plných mocí vyplývalo, že žalobce měl podat podnět proti správci konkurzní podstaty a proti soudkyni, ale nikoli proti společnosti Raja a jejím zájmům.
6. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, který na str. 4 napadeného rozhodnutí poukazuje zejména na obsah udělení plné moci ze dne 5. 3. 2010 a na zápis z jednání věřitelského výboru ze dne 22. 11. 2010. Podle žalobce se jednalo o pověření k podání podnětu vedení městského soudu na jmenovanou soudkyni a na správce konkurzní podstaty, dále k podání na Policii ČR a k nahlížení do spisu úpadce. Žalobce doplňuje, že s ohledem na stanovisko místopředsedy soudu k neplatnosti plných mocí, byla dne 5. 3. 2010 podepsaná nová plná moc, v níž se obsah činnosti žalobce neměnil a nadále směřoval proti správci konkurzní podstaty a jmenované soudkyni a jejich činnosti na úkor majetku společnosti Raja. Ani z této plné moci nelze dovodit ničeho, co by odůvodnilo podání kárné žaloby za činnost směřující proti společnosti Raja.
7. Žalobce dále nesouhlasí se žalovaným, který mu vytýká, že se zúčastnil jednání věřitelského výboru dne 22. 11. 2020. Podle žalobce se jednalo o neveřejné zasedání za účasti členů věřitelského výboru, a to společnosti Leasing, za níž byl přítomen jednatel Ing. Š., žalobce na základě plné moci ze dne 5. 3. 2010, správce konkurzní podstaty, soudkyně, atd. Ze zápisu z jednání vyplývá, že jeho předmětem bylo stanovisko věřitelského výboru k probíhajícímu sporu mezi úpadcem společností Raja a společností Sarvita s.r.o. (dále též „Sarvita“). Přítomní členové věřitelského výboru (a nikoli žalobce) zastávali stanovisko, že by bylo vhodnější věci vrátit do konkurzní podstaty úpadce společnosti Raja nebo zpeněžit dražbou. Správce konkurzní podstaty uvedl, že movitý majetek byl vyveden ze společnosti Raja v roce 2006, v účetnictví úpadce je zaznamenaná platba 2 miliony Kč z účtu manželky jednatele společnosti Raja. U platby není uveden účel, nelze ji proto přiřadit k úhradě věci movité. Úpadce společnost Raja v účetnictví nemá záznam o přijatých platbách a nelze zjistit, kdo převzal částku. Společnost Sarvita navrhla uzavřít smír, že si ponechá movité věci, část vrátí do konkurzní podstaty. Správce konkurzní podstaty doporučil věřitelskému výboru smír uzavřít jako výhodný podle návrhu společnosti Sarvita. Žalobce popsane jednání považuje za tzv. tunelování majetkové podstaty společnosti Raja, svou účast na neveřejném zasedání proto nepovažuje za rozpornou se zájmy této společnosti.

8. Žalobce upozorňuje, že na str. 2 zápisu je uvedeno, že předseda věřitelského výboru pověřil žalobce, aby tlumočil společnosti Leasing stanovisko věřitelského výboru, že hodlají pokračovat ve sporu se společností Sarvita. Pod body a) až f) je zformulováno, v čem věřitelský výbor spatřoval poskytování nezákonné výhody ve vztahu ke společnosti Sarvita, a proč trvá na vrácení majetku do konkurzní podstaty, aby byl vydražen za účelem získání finančních prostředků, nikoliv bezúplatným smírem. Člen výboru pan H. učinil dotaz na správce konkurzní podstaty, zda je ochoten vrátit do konkurzní podstaty prostředky, které vyplatil dražebníkovi za neuskutečněné dražby přes zákaz věřitelského výboru. Poté oba přítomní členové věřitelského výboru uvedli, že nesouhlasí, aby vyloučení movitých věcí ze soupisu konkurzní podstaty vedené se společností Sarvita bylo ukončeno smírem. Ačkoli věřitelský výbor odmítl uzavřít smír, správce konkurzní podstaty v následujících dnech se společností Sarvita uzavřel smír, který soudkyně schválila, byť v úvodu zápisu uvedla, že jednání bylo svoláno toliko k získání stanoviska věřitelského výboru k transakci se společností Sarvita. Žalobce z uvedeného dovozuje, že jako advokát nikdy nekonal v rozporu se zájmy úpadce společnosti Raja. Žalobce v době, kdy působil jako likvidátor či na plnou moc ze dne 5. 3. 2010, konal vždy tak, aby majetek společnosti Raja nebyl tzv. tunelován a nedocházelo k obohacování společníků prostřednictvím společnosti Sarvita. Došlo proto ke konfliktu mezi věřitelským výborem a žalobcem jako likvidátorem na straně jedné a správcem konkurzní podstaty a soudkyní na straně druhé. Původ konfliktu byl v nedůvodném zmenšování konkurzní podstaty a obohacování subjektů spřízněných se správcem konkurzní podstaty, a to dražebníkem (společnost FIST) či společností Sarvita. Postoj žalobce nikdy nebyl v rozporu se zájmy úpadce. Žalobce se domnívá, že ČAK podlehla tlaku jmenované soudkyně a věc vyřešila uspokojením zájmu na zastrašení žalobce podáním kárné žaloby.
9. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že napadené rozhodnutí se vymyká rozhodovací praxi zveřejněné v Bulletinu advokacie k informování advokátů o vhodném chování. Žalobce k tomuto odkazuje na rozhodnutí odvolacího orgánu ČAK ze dne 13. 11. 2012 zn. K 150/2009, že je „*kárným proviněním, jestliže advokát poté, co zastupoval správce konkurzní podstaty a získal informace, následně převzal obhajobu úpadce. Proto se mu uděluje pokuta 5 000 Kč.*“ Ačkoli u žalobce k žádnému křížení zájmů nedošlo, dostal pokutu 40 000 Kč. Dále žalobce poukazuje na stížnostní spis ČAK 748/2011, v němž kontrolní rada ČAK neshledala křížení zájmů a střetů povinností advokáta v situaci, kdy na straně zastoupeného subjektu se změnili jednatelé, a nešlo o identitu věci a advokát mohl převzít zastoupení „*proti*“ a zastupoval subjekt, i když se jednatelé vyměnili. Podle žalobce ČAK vykládá etická pravidla zájmově a nahodile, nikoli jak zákon či pravidla předvídají. Žalobce též požaduje, aby se soud zabýval předchozím spisem a důkazy z řízení vedeného Městským soudem v Praze sp. zn. 6 Ad 2/2013, který předmětnou věc již projednal a rozhodl.
10. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ze dne 24. 11. 2017 navrhla, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Odkazuje na skutková zjištění, která jsou uvedena v napadeném rozhodnutí.
11. Žalovaná uvádí, že předmětem kárného řízení byla kárná žaloba, nikoli postup, který jejímu podání předcházel. Co se týče žalobcem odkazovaného dopisu ze dne 5. 2. 2010, žalobce dle žalované necituje jeho odůvodnění spočívající v tom, že kontrolní rada ČAK v té době neměla důkaz, že by advokát porušil své povinnosti. Žalobce však nezmiňuje dopis ze dne 14. 10. 2010, z něhož je patrný vývoj důkazní situace, a jímž byl kontrolní radou ČAK upozorněn na nepřipustnost působení v konkurzním řízení jako likvidátor úpadce a

posléze zástupce věřitele. Žalobce pomíjí skutečná a protichůdná procesní postavení klientů. Právě tento stav byl důvodem stížnosti a vzhledem k opakování, byl důvodem napadeného rozhodnutí. K judikátu, na který odkázal žalobce, uvádí žalovaná, že plná moc může být jednostrannou deklarací, ale nemůže existovat samostatně bez zmocnění a jeho akceptace, což je právní úkon dvoustranný. Žalobcem uváděné podrobnosti o průběhu zastupování nemohou podle žalované nic změnit na zmíněných procesních postaveních. Podle žalované si je žalobce vědom nesprávnosti zachování obou svých postavení a snaží se snižovat svoji roli při účasti na jednání i působení v procesních rolích. Žalobce zdůrazňuje motivaci, která ho vedla k založení procesních postavení a k jejich udržování přes zmíněné stížnosti, i upozornění kontrolní rady, o němž se žalobce nezmiňuje. K motivaci žalobce spolu s hodnocením uplynulého času a dalším okolnostem bylo přihlédnuto při rozhodnutí o uložení nižší výše pokuty, jak je uvedeno na str. 5 napadeného rozhodnutí. Pokud byl žalobce v tehdejší situaci motivován k uskutečnění postupu, na kterém se podílel, nemusel se do nynější situace dostat, pokud by doporučil, aby právní službu poskytoval jiný advokát. O skutkových okolnostech není sporu.

12. Žalovaná uvádí, že kárné opatření je ukládáno vždy individuálně, jeho druh a případná výše jsou voleny podle kritérií § 24 vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“). Porovnávání s jinými případy proto není rozhodné a tím spíše s případem, v němž kárná žaloba podána nebyla. Odvádí tím pozornost od vlastního případu. Rozhodování o jiných případech náleží kárnému senátu se znalostí příslušného kárného spisu. Žalobce na svých právech zkrácen nebyl.
13. Žalobce v replice ze dne 2. 6. 2020 doplňuje, že Městský soud v Praze předchozím rozsudkem zrušil dřívější rozhodnutí odvolacího orgánu pro procesní a důkazní pochybení ve věci. Nově namítl, že odvolací orgán věc projednal bez účasti žalobce, ačkoli o to žalovanou písemně požádal, a uvádí, že od roku 2017 probíhá před finančním úřadem řízení o doměření úhrady daně žalobci jako likvidátorovi. Ve věci opakovaně rozhodoval Krajský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 20. 8. 2019 č. j. 46 Af 31/2016-56, zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, a dovodil, že žalobce nikdy nepůsobil ve funkci likvidátora společnosti Raja jako advokát, nýbrž je třeba na něho pohlížet jako na zaměstnance společnosti Raja. Pokud tamní soud dovodil, že žalobce jako likvidátor působil v roli zaměstnance společnosti Raja, pak jako zaměstnanec Raja žádnou plnou moc nepotřeboval, činnost žalobce tudíž nespádala pod činnost osoby samostatně výdělečně činné jako advokáta, a jelikož advokát nemůže být zaměstnancem firmy, považuje kárné řízení za nicotné.
14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, s takovýmto vyřízením věci účastníci nevyjádřili ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud konstatuje, že ve věci již jednou rozhodoval Městský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 27. 1. 2017 č. j. 6 Ad 2/2013-41 předchozí rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2012 č. j. K 45/2011 zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, jelikož „nebylo-li odvolání žalobce proti prvostupňovému kárnému rozhodnutí odůvodněno, tak, aby z něj bylo patrné, jaké vady byly rozhodnutí vytýkány, byl žalovaný povinen vyzvat žalobce k odstranění této vady a poskytnout

mu k tomu přiměřenou lhůtu. Jestliže tedy žalovaný (odvolací kárný senát) rozhodoval o odvolání, aniž by znal konkrétní námitky, pro které žalobce odvolání podal, lze takový postup s ohledem na shora uvedené považovat za nesprávný a v rozporu s procesními pravidly, která jsou zakotvena v citovaných ustanoveních zákona č. 41/1961 Sb., a vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.“

16. Městský soud v Praze v nyní projednávané věci proto nutně musel dbát, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2017 č. j. 6 Ad 2/2013-41, jímž soud žalovaného v dalším postupu zavázal.
17. Z kárného spisu vyplývá, že žalovaná dne 3. 3. 2017 vyzvala žalobce, tehdy kárně obviněného, k odstranění vad původně blanketního odvolání a následně mu k jeho žádosti doručené ČAK dne 7. 3. 2017 prodloužila lhůtu. Kárně obviněný v reakci na tuto výzvu a její prodloužení reagoval tak, že blanketní odvolání dne 15. 3. 2017 doplnil sedmistránkovým podáním s přílohami.
18. Na základě shora uvedeného dospěl soud k dílčímu závěru, že žalovaná po vrácení věci k dalšímu projednání postupovala v souladu se závazným právním názorem v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2017 č. j. 6 Ad 2/2013-41.
19. S námitkami žalobce v prvním žalobním bodu, v němž žalobce namítá, že žalovaná s ním nedůvodně vedla kárné řízení v rozporu se stavovskými předpisy, a na podporu svých tvrzení odkazuje na přípis předsedy kontrolní rady ČAK ze dne 5. 2. 2010, na dopis adresovaný Městskému soudu v Praze ze shodného data dne 5. 2. 2010 a na e-mail ČAK ze dne 6. 10. 2010, se soud neztotožnil.
20. Z obsahu spisu původně vedeného pod č. 881/2009 vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
21. Dne 24. 8. 2009 žalovaná obdržela podnět od asistenta soudce Městského soudu v Praze (dále též „stěžovatel“) ze dne 19. 8. 2009 k č. j. 59 K 40/2007-375, v němž byla požádána o vyjádření, zda je v souladu s etikou advokáta a nedochází ke střetu zájmů, pokud advokát, nyní žalobce, nejprve zastupoval úpadce společnost Raja jako jeho právní zástupce, posléze se stal jejím likvidátorem, který podal návrh na prohlášení konkurzu, v této funkci vystupoval dva roky a předložil plnou moc ze dne 7. 7. 2009 podepsanou některými věřiteli přihlášenými do konkurzu, aby je v konkurzním řízení zastupoval. Poté, co správce konkurzní podstaty zjistil finanční deficit 800 000 Kč a podal žalobu na zaplacení této částky do konkurzní podstaty, byl advokát z funkce likvidátora na valné hromadě konané dne 2. 4. 2009 odvolán. V příloze tohoto podnětu byl připojen dopis advokáta ze dne 10. 8. 2009, že advokát disponuje plnou mocí od členů věřitelského výboru. Dne 21. 9. 2009 byla pro ČAK doplněna korespondence vedená mezi konkurzním soudem pod sp. zn. 59 K 40/2007a advokátem.
22. Ve vyjádření ze dne 22. 9. 2009 adresovaném žalované advokát obsírně nesouhlasil s podnětem konkurzního soudu ze dne 19. 8. 2009, které považoval za rozporné se skutečností, s cílem odradit jej od dalšího postupu proti soudkyni v konkurzním řízení (dále též „konkurzní soudkyně“) a správci konkurzní podstaty, a připojil k němu 11 příloh. Z přílohy výpisu z obchodního rejstříku společnosti Raja v likvidaci ze dne 29. 4. 2009 vyplývá, že advokát (jako fyzická osoba s rodným číslem a adresou bydliště), je jejím likvidátorem.

23. Dne 9. 11. 2009 bylo žalované doručeno doplnění vyjádření ke stížnosti ze dne 6. 11. 2009, v němž advokát uvedl, že věřitelský výbor se rozhodl podat stížnost předsedovi Městského soudu v Praze a podnět Policii ČR na konkurzní soudkyni. Jeho pomoc jako pomoc advokáta měla směřovat k řešení problému ve prospěch majetkové podstaty dříve spravované společnosti.
24. Dne 5. 2. 2010 předseda kontrolní rady žalované přípisem sdělil advokátovi, že do přílohy připojil kopii dopisu, jímž vyřídil na něho podanou stížnost.
25. Přípisem ze dne 5. 2. 2010 předseda kontrolní rady žalované odpověděl stěžovateli, že kontrolní rada ČAK po přezkoumání obsahu stížnostního spisu nezjistila, že by advokát porušil zákon o advokacii či etický kodex. Po zhodnocení všech aspektů postupu advokáta, včetně vyostřeného vztahu mezi věřitelským výborem, konkurzní soudkyní, a správcem konkurzní podstaty, nemá kontrolní rada ČAK k dispozici důkaz, že by advokát jednal v rozporu se zájmy klienta, či by poskytoval právní pomoc více subjektům s protichůdnými zájmy. Kontrolní rada ČAK v jednání advokáta žádné porušení povinností advokáta neshledala.
26. Dne 5. 3. 2010 se na kontrolní oddělení žalované obrátila konkurzní soudkyně se žádostí o přezkum vyřízení stížnosti, přitom poukázala zejména na rozpory ve vztahu k uděleným plným mocem.
27. Dne 21. 5. 2010 žalovaná obdržela podání od konkurzní soudkyně ze dne 20. 5. 2010, v němž soudkyně zaslala ČAK v příloze kopii podání advokáta z č. l. 486 soudního spisu sp. zn. 59 K 40/2007, že v konkurzním řízení, kde původně advokát vystupoval jako likvidátor úpadce, nyní zastupuje věřitele. V příloze je podání advokáta ze dne 13. 5. 2010, kterým se obrací na soud jménem věřitele společnosti Leasing. Dne 27. 5. 2010 konkurzní soudkyně zaslala žalované podání advokáta z č. l. 493 soudního spisu sp. zn. 59 K 40/2007, v němž advokát podáním ze dne 25. 5. 2010 urgoval vyřízení podnětů a dne 31. 5. 2010 konkurzní soudkyně zaslala žalované další podání advokáta z č. l. 497 soudního spisu sp. zn. 59 K 40/2007, v němž advokát podáním ze dne 26. 5. 2010 urgoval vyřízení věci.
28. V interním e-mailu žalované ze dne 6. 10. 2010 se uvádí: „*u stížnosti č. 881/2009, která byla vyhodnocena jako nedůvodná s upozorněním, prosím, o vypracování odpovědi pro stěžovatele. Ve spise a ve Vašem e-mailu je vypracována odpověď pouze pro napadeného advokáta, kterou Vám (pro připomenutí) posílám v příloze. Děkuji předem za brzké zaslání odpovědi pro stěžovatele (stačí elektronicky)*“. V příloze tohoto e-mailu je příprava písemného upozornění advokáta obsahově shodná s dopisem předsedy kontrolní rady ČAK ze dne 14. 10. 2010 (s obsahem uvedeným v následujícím odstavci tohoto rozsudku).
29. Dne 14. 10. 2010 předseda kontrolní rady žalované písemně upozornil advokáta, že kontrolní rada ČAK zhodnotila rozpor mezi údaji, které advokát uvedl v dopisu ze dne 13. 5. 2010, jež adresoval Městskému soudu v Praze ke sp. zn. 59 K 40/2007, ze kterého vyplývá, že advokát zastupuje věřitele úpadce společnosti Raja v likvidaci, zatímco ve svých předchozích vyjádřeních pro ČAK zastoupení věřitele nepřipouštěl. Kontrolní rada žalované přihlédla při hodnocení postupu advokáta k mimořádným okolnostem případu (např. k dopisu věřitelského výboru úpadce - předsedy pana Ing. J. Š.), a dospěla ke stanovisku, že postup advokáta nebyl souladný s § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 7 odst. 3 etického kodexu, vzhledem k tomu, že v konkurzním řízení působil advokát jako likvidátor úpadce a posléze zastupoval věřitele.

30. Dne 14. 10. 2010 předseda kontrolní rady žalované informoval konkurzní soudkyni, že advokát byl písemně upozorněn ČAK, že porušil povinnost podle § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 7 odst. 3 etického kodexu, jelikož působil v konkurzním řízení jako likvidátor úpadce a posléze zastupoval věřitele.
31. Přípisy ze dnů 30. 12. 2010, 3. 12. 2010 a 15. 12. 2010, konkurzní soudkyně upozornila žalovanou, že advokát přes písemné upozornění kontrolní rady ČAK zastupuje i nadále nejen člena věřitelského výboru společnost Leasing, ale i druhého člena věřitelského výboru. Podle v přílohách připojených dokladů advokát poté, co nejprve jednal jako likvidátor úpadce společnosti Raja v likvidaci, zastupoval poté člena věřitelského výboru společnost Leasing, což činí do současné doby i přesto, že ve věci úpadce vede proti němu coby proti likvidátorovi správce konkurzní podstaty úpadce spor o vrácení částky cca 800 000 Kč do konkurzní podstaty, přičemž advokát společnost Raja jako stranu žalovanou zastupoval v řízení vedeném Městským soudem v Praze pod čj. 25 Cm 355/1998, které bylo přerušeno konkurzem jmenované společnosti dne 7. 8. 2007.
32. Dne 17. 12. 2010 byl žalované doručen dopis advokáta ze dne 15. 12. 2010, který byl následně doplněn dne 17. 12. 2010 a dne 17. 1. 2011. V těchto písemnostech advokát připustil, že v minulosti vykonával a do současné doby vykonává shora popsanou činnost. Není si vědom porušení jakýchkoli povinností a písemné upozornění žalované ze dne 14. 10. 2010 interpretuje tak, že mu byly vytknuty pouze některé nepřesnosti jeho tvrzení. Domnívá se, že v konkurzním řízení se vědomě manipuluje s fakty ve snaze zahájit tunelování konkurzní podstaty. Pochybení spatřuje na straně konkurzní soudkyně i správce konkurzní podstaty.
33. Dne 17. 1. 2011 byl žalované doručen dopis společnosti Leasing ze dne 13. 1. 2011 s podpisem i pana A. H. Odesílatelé dopisu jako zástupci věřitelského výboru úpadce podporují tvrzení advokáta, že účelem podání soudkyně je diskreditovat advokáta dříve, nežli soudkyně bude odvolána ze své funkce na základě jejich podnětu na Městský soud v Praze a na orgány činné v trestním řízení.
34. Věc žalobce byla postoupena kontrolní radě žalované, o tom byla dne 4. 1. 2011 dopisem kontrolního oddělení ČAK zpravena konkurzní soudkyně.
35. Dne 5. 4. 2011 podal předseda Kontrolní rady ČAK na kárně obviněného kárnou žalobu pro porušení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 3 etického kodexu. Předseda kontrolní rady ČAK o tom zpravil shodného dne 5. 4. 2011 dopisem advokáta i konkurzní soudkyni.
36. Soud k první dílčí námitce žalobce spočívající v tvrzení, že bylo proti němu vedeno kárné řízení a podána kárná žaloba v rozporu se stavovskými předpisy uvádí, že žalobce nespecifikoval, které konkrétní stavovské předpisy žalovaná shora uvedeným postupem porušila. S ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétním odkazem. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své

rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Soud adekvátně k takto obecně prezentované námitce proto konstatuje, že ve shora popsaném postupu žalované žádný konkrétní rozpor se stavovskými předpisy neshledal. Na základě uvedených skutečností se soud neztotožnil se žalobcem, který tvrdí, že nebylo zjištěno nic závažného. Uvedenou dílčí námitku proto soud neshledal důvodnou.

37. Ve druhé dílčí námitce žalobce odkazuje na přípis předsedy kontrolní rady ČAK ze dne 5. 2. 2010 adresovaný žalobci, na dopis předsedy kontrolní rady ČAK ze shodného dne 5. 2. 2010 adresovaný Městskému soudu v Praze, a na e-mail ČAK ze dne 6. 10. 2010, s tím, že kontrolní komise ČAK jako jediný orgán ČAK oprávněný ve věci rozhodovat, neshledala ve věci žalobce pochybení.
38. Lze souhlasit se žalobcem, že z písemností předsedy kontrolní rady ČAK, které dne 5. 2. 2010 adresoval ČAK žalobci i stěžovateli, vyplývá, že předseda kontrolní rady dne 5. 2. 2010 neshledal tehdy v činnosti žalobce pochybení. Z obsahu listin je zřejmé, že kontrolní rada ČAK neměla k dispozici důkaz, že by advokát jednal v rozporu se zájmy klienta, či by poskytoval právní pomoc více subjektům s protichůdnými zájmy. K internímu e-mailu ČAK ze dne 6. 10. 2010, na který žalobce rovněž odkazuje, soud uvádí, že tento e-mail především nebyl určen advokátovi, jedná se o vnitřní korespondenci v rámci zajištění chodu ČAK, je proto pro posouzení věci irelevantní. V e-mailu se toliko uvádí, že odesílatel zasílá adresátovi v rámci vnitřního chodu ČAK v příloze pro připomenutí stížnost č. 881/2009, která byla vyřízena jako tehdy nedůvodná a nyní požaduje po adresátovi, aby co nejdříve vypracoval odpověď stěžovateli. V příloze tohoto e-mailu je příprava písemného upozornění advokáta obsahově shodná s dopisem předsedy kontrolní rady ČAK ze dne 14. 10. 2010. Právě tento dopis, který žalobce v žalobě nezmínil, soud považuje za relevantní, neboť v něm předseda kontrolní rady ČAK změnil stanovisko uvedené v předchozích písemnostech ze dne 5. 2. 2010 adresovaných žalobci i stěžovateli. V ní písemně upozornil advokáta na jeho činnost nesouladnou s § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 7 odst. 3 etického kodexu, jelikož žalobce v konkurzním řízení byl likvidátorem úpadce a posléze zastupoval věřitele (viz výše popsaný průběh řízení, konkrétně dopis ze dne 14. 10. 2010). Toto písemné upozornění předcházelo kárné žalobě. I tato dílčí námitka je proto nedůvodná.
39. Ve třetí dílčí námitce žalobce namítá, že aniž by se konalo další jednání příslušného orgánu ČAK, byl žalobce přípisem ČAK ze dne 5. 4. 2011 vyzooměn o podání kárné žaloby a ustanovení senátu k jejímu projednání. Žalobce takový postup považuje za snahu odradit jej od hájení zájmů společnosti Raja, v níž působil jako likvidátor. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
40. Podle § 33 odst. 1 věta první zákona o advokacii *o tom, zda se advokát nebo advokátní koncipient dopustil kárného provinění, a o uložení kárného opatření rozhoduje v kárném řízení zahájeném na základě kárné žaloby podané kárným žalobcem (§ 46 odst. 3 a § 51 odst. 2) tříčlenný kárný senát složený ze členů kárné komise Komory.*
41. Podle § 46 odst. 3 věta druhá zákona o advokacii *předseda kontrolní rady je oprávněn vystupovat v kárném řízení podle tohoto zákona jako kárný žalobce.*

42. Podle § 46 odst. 4 věta první zákona o advokacii *kontrolní radě přísluší dohlížet na dodržování tohoto zákona, zvláštních právních předpisů včetně zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, pokud souvisejí s výkonem advokacie nebo s činností Komory, jakož i stanovských předpisů jinými orgány Komory, zaměstnanci Komory, advokáty, evropskými advokáty a advokátními koncipienty.*
43. Podle § 7 odst. 1 advokátního kárného řádu *kárná žaloba se podává předsedovi kárné komise podáním adresovaným do sídla Komory; kárné řízení je zahájeno dnem, kdy byla kárná žaloba Komoře doručena.*
44. Z citované právní úpravy vyplývá, že kontrolní rada žalované dohlíží nad dodržováním zákona o advokacii, a je-li zjištěno pochybení podle stanovského předpisu, kárný žalobce podá kárnou žalobu.
45. Z kárného spisu vyplývá, že kontrolní radě bylo postoupeno podání konkurzní soudkyně doručené žalované dne 3. 12. 2010. Kontrolní rada žalované se na svém zasedání touto stížností zabývala, a na základě tohoto projednání radou se předseda kontrolní rady žalované rozhodl na žalobce podat kárnou žalobu (viz dopis předsedy kontrolní rady ČAK ze dne 5. 4. 2011 č. j. 1206/2010 na str. 28 kárného spisu).
46. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že kontrolní rada ČAK jako kontrolní orgán se věcí žalobce zabývala, přičemž dospěla k závěru, na základě něhož předseda kontrolní rady podal kárnou žalobu. Soud k tomu dodává, že svěřením kárné pravomoci (předsedovi kontrolní rady coby kárnému žalobci) je výrazem samosprávné funkce stanovské organizace, jako jeden z neúčinnějších prostředků k udržování kvality poskytovaných právních služeb. Kárnému žalobci byla svěřena pravomoc a odpovědnost za podání kárné žaloby, aby tvrzení v ní uvedené tzv. obhájil. Postup předvídaný zákonem o advokacii v projednávané věci byl podle shora uvedených postupů podle soudu dodržen. Soud v daném případě v postupu žalované neshledal ani tvrzenou snahu odradit žalobce od hájení zájmů společnosti Raja.
47. Pro úplnost soud dodává, že v odvolacím řízení z ustanovení § 27 odst. 1 advokátního kárného řádu (*předseda odvolacího senátu nařídí jednání k projednání odvolání pouze v případě, že je to k řádnému posouzení věci nezbytné*) vyplývá, že není povinnost nařizovat jednání.
48. Námitky prvního žalobního bodu soud neshledal důvodnými.
49. Ve druhém žalobním bodu žalobce v první dílčí námitce nesouhlasí se závěrem o střetu zájmů, který má vyplývat ze skutečnosti, že žalobce jako advokát a poté likvidátor společnosti Raja, poskytl právní pomoc věřitelskému výboru či jeho členu, společnosti Leasing poté, co jmenované společnosti byl v rámci insolvenčního řízení ustanoven správce konkurzní podstaty.
50. Soud po seznámení se s důkazy, jež jsou součástí kárného spisu (zejména výpověď žalobce v kontextu se stížností konkurzní soudkyně a jejich doplnění do spisu, příписы žalobce do konkurzního spisu z hlavičkového papíru advokátní kanceláře žalobce s jeho podpisem a dodatkem, že je advokát, s razítkem advokátní kanceláře, zápis z jednání věřitelského výboru ze dne 22. 11. 2010, plné moci udělené žalobci v průběhu konkurzního řízení a stížnostní spis ČAK včetně upozornění žalobci), se s jejich hodnocením prvostupňovým orgánem ztotožnil a pro stručnost odkazuje na třetí odstavec na str. 11 rozhodnutí, kde prvostupňový orgán uvedl, že vycházel „z výpovědi samotného kárně obviněného v tom

směru, že zastupoval společnost R. s.r.o. před Městským soudem v Praze, následně působil jako likvidátor této společnosti a následně převzal právní zastoupení členů věřitelského výboru v konkursu vedeném na společnost R. s.r.o. v likvidaci“. Obdobně odvolací orgán ve druhém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že před prvostupňovým orgánem „byly provedeny všechny potřebné důkazy a kárný senát z provedených důkazů správně zjistil skutkový stav. Ostatně ani kárně obviněný zjištěný skutkový stav nepopíral, pouze jej jinak právně hodnotil s poukazem na motivaci svého jednání snahou zabránit zkracování konkurzní podstaty“. Skutkový stav byl v daném případě zjištěn v dostatečné míře a žalovaný, i prvostupňový orgán se podle soudu rovněž dostatečně zabývaly jejich hodnocením, na základě něhož dospěly k závěru o posuzovaném střetu zájmů (podrobněji viz vypořádání dalších námitek ve druhém žalobním bodu v tomto rozsudku). První dílčí námitku neshledal soud proto důvodnou.

51. Ve druhé dílčí námitce žalobce uvedl, že vůle zmocnitele udělit plnou moc nemůže být dezinterpretována, jelikož hájil zájmy věřitelského výboru, shodné s jeho zájmy jako likvidátora, k tomuto poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 12. 2012 sp. zn. 2 Cmo 289/2012.
52. Podle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii v rozhodném znění *advokát je povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá*.
53. Uvedeným obligatorním postupem je upravena povinnost advokáta odmítnout poskytování právních služeb v případech výslovně zmíněných v uvedeném ustanovení. Je tomu tak proto, že zájmy zúčastněných stran nelze *a priori* považovat za souladné, neboť každá strana požaduje využití právního profesionála k náležité obhajobě vlastních zájmů. Aby právo na právní pomoc mohlo být naplněno, musí být zajištěno, že zvolený advokát skutečně bude poskytovat co nejkvalitnější právní pomoc tím, že bude plně podporovat zájmy klienta. Advokátovi zákon neumožňuje volbu ani rozhodování, ale příkazuje mu, aby právní zastupování nepřebíral, a to ani v případě, kdy by klient o důvodech kolize věděl a navzdory zákonnému znění na právním zastupování trval. Souhlas či vědomí klienta nemůže problém rizika kolize, byť jen hrozící či eventuální, zhojit. Jde o ustanovení, jehož účelem je ochrana klienta, nikoliv ochrana advokáta.
54. Zákaz převzít zastoupení má dvě roviny. První rovina je časová. Advokát je podle § 16 zákona o advokacii povinen hájit a vyjadřovat zájem klienta a prosazovat jeho práva a oprávněné zájmy. Je tedy evidentní, že při hájení práv může advokát stát pouze na jedné straně a nemůže zastupovat či hájit více stran při sporu. Jinými slovy, advokát může stát jen na jedné straně sporu, resp. zastupovat jen stranu jedinou. Tímto závěrem samozřejmě není míněno, že by advokát nemohl v jediné věci zastupovat více klientů (např. manželů či společníků), jejich zájmy však musejí být jednotné. V jediné věci a v jednu chvíli může advokát zastupovat pouze jedinou ze stran. Druhou rovinou je výklad pojmu „související věc“. Jde o podobnou formulaci, jakou používá § 21 odst. 1 zákona o advokacii, podle něhož je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dověděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. Souvislosti totiž mohou být chápány velmi široce a někdy nemusí být na první pohled konflikt zájmů klientů zřejmý. V daném případě žalobce nejprve jako advokát na plnou moc při zastupování ve sporu o více než milionovou částku, a poté likvidátor, získal určité informace, které mohl, ale též i nemusel užít při následném zastupování věřitelského výboru. Soud se ztotožnil

s odvolacím orgánem, který v činnosti žalobce shledal střet zájmů. Odkaz na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 12. 2012 sp. zn. 2 Cmo 289/2012 soud neshledal relevantním, týkal se jiné procesní situace než věc žalobce. Ani tuto dílčí námitku soud neshledal důvodnou.

55. Ke druhé dílčí námitce, týkající se udělení plných mocí žalobci, soud považuje za nezbytné ze spisu připomenout následující skutečnosti:
56. Z přípisu Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2007 č. j. 25 Cm 355/1998-136 vyplývá, že v žalobě iniciované společností Zemědělské zásobování Plzeň a.s. (jako žalobkyní), proti společnosti Raja (jako žalované) o zaplacení částky 1 116 862 Kč s příslušenstvím, zastupoval žalobce jako advokát společnost Raja, tehdy žalovanou. Z uvedeného přípisu vyplývá, že tamní řízení pro konkurs žalované společnosti Raja bylo přerušeno.
57. Podle výpisu z obchodního rejstříku společnosti Raja v likvidaci byl žalobce (jako fyzická osoba) ode dne 20. 3. 2007 do dne 8. 6. 2009 likvidátorem jmenované společnosti.
58. Dne 2. 4. 2009 na valné hromadě společnosti Raja v likvidaci její společníci odvolali žalobce jako likvidátora z funkce.
59. Dne 7. 7. 2009 Ing. J. Š. jako předseda věřitelského výboru a pan A. H. jako člen věřitelského výboru udělili žalobci jako advokátovi plnou moc ve věci „1) *podnětu na vedení Městského soudu v Praze na soudkyni JUDr. S. Z. a SKP Mgr. K. T., 2) ve věci podání na P ČR a 3) k jednání a nahlížení do spisu úpadce Raja s.r.o. ve prospěch zmocnitelů*“. Žalobce podpisem přijal plnou moc.
60. Dne 23. 2. 2010 Ing. J. Š. jako předseda věřitelského výboru udělil žalobci jako advokátovi plnou moc k zastupování „*předsedy tohoto VV ve vztahu k SKP Mgr. T. a dozorující soudkyně JUDr. Z. S. ve věci 59 K 40/2007 včetně nahlížení do spisů a podávání písemností apod.*“. Žalobce podpisem přijal plnou moc.
61. Dne 5. 3. 2010 Ing. J. Š., za společnost Leasing, udělil žalobci jako advokátovi plnou moc ve věci „*59 K 40/2007 k nahlížení do spisu a podávání podnětů dle dispozic klienta s ohledem na SKP a soudce*“. Žalobce podpisem přijal plnou moc.
62. K hodnocení výše uvedených plných mocí soud odkazuje na str. 11 a 12 rozhodnutí prvostupňového orgánu, i na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, s nimiž se soud shoduje. Nadto soud doplňuje, že Ústavní soud v nálezu ze dne 28. 8. 2009 sp. zn. II ÚS 2894/08 konstatoval, že výkon profese advokáta vychází z důvěrného vztahu mezi advokátem a klientem a z důvěry klienta v mlčenlivost advokáta. Podstatou a základní hodnotou, na které je postaven vztah advokáta a klienta, je tedy důvěra, ochráněna mimo jiné povinností mlčenlivosti advokáta o skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb Z tohoto principu vychází i civilní judikatura, jak dokládá např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3341/2006, který dovodil „...*Citovaná, ale i další ustanovení zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, charakterizují vztah mezi advokátem a jeho klientem jako vztah založený na důvěře, jež je právě konkrétními ustanoveními citovaného zákona chráněna. Jen tak totiž může být zajištěno, že advokát může řádně plnit roli ochránce práv svého klienta a že klient může bez obav svěřit advokátu i takové informace, jež by bez této jistoty neuvedl.*“ Soud zdůrazňuje, že nepovažuje za rozhodné, že plné moci žalobce uzavíral jako advokát, a likvidátorem byl jako fyzická osoba. Je tomu tak z důvodu, že nelze od sebe oddělit, kdy žalobce získá od klienta informace jako advokát, a kdy jako fyzická osoba, oběma informacemi totiž již disponuje. Současně nelze

opomenout, že všechny písemnosti, které žalobce psal jako likvidátor různým adresátům (jež jsou součástí spisu), jsou psané na hlavičkovém papíře advokátní kanceláře žalobce jako advokáta. I z této skutečnosti je zřejmé, že informacemi žalobce jako advokát profesionál poskytující právní služby, disponoval především v rámci své advokátní činnosti, tedy informacemi, na které se vztahovala jeho povinnost mlčenlivosti. Je také třeba poukázat v této souvislosti na etický kodex advokátní komory. Uvedené jednání advokáta je tak způsobilé snížit důvěru společnosti v diskrétnost advokátů obecně. Tato dílčí námitka je rovněž nedůvodná.

63. V další dílčí námitce žalobce argumentuje odpovědí místopředsedy Městského soudu v Praze, který za Městský soud v Praze vyřizoval stížnost podanou vůči konkurzní soudkyni.
64. Z předloženého spisu vyplývá, že dne 5. 3. 2010 místopředseda Městského soudu v Praze odpověděl žalobci na jeho stížnosti ze dnů 25. 2. 2010 a 26. 2. 2010 na konkurzní soudkyni, že *„neexistuje žádná skutečnost, na základě níž by JUDr. Č. byl do spisu nahlédnout oprávněn. Tento advokát již není likvidátorem společnosti a není ani zástupcem předsedy věřitelského výboru. Předsedou věřitelského výboru je společnost LEASING-STAR spol. s r.o. a nikoliv Ing. J. Š., který dne 23. 2. 2010 udělil JUDr. J. Č. plnou moc. Zmocněncem předsedy věřitelského výboru je JUDr. M. Š. na základě plné moci ze dne 8. 10. 2009 a nikoliv JUDr. J. Č. Z těchto důvodů považují Vaši stížnost za nedůvodnou“*. Tato dílčí námitka je irelevantní. Pokud žalobce zastupoval společnost jako advokát na plnou moc, poté byl likvidátorem společnosti a následně měl hájit zájmy věřitelského výboru na další plnou moc, pak zájmy společnosti a zájmy věřitelského výboru nemusely být souladné. Je nerozhodné, nakolik žalobce svou činností působil ve prospěch uvedené společnosti či nakolik se zájmy věřitelského výboru, a současně, jaký je konkrétní obsah plných mocí, když se všechny vztahovaly k činnosti společnosti Raja, neboť zákon o advokacii požaduje, aby advokát odmítl již samotné poskytnutí právních služeb, které jsou, resp. i můžou být, v rozporu se zájmy klienta. Zákon o advokacii toliko předchází i potenciálnímu střetu zájmů, který by mohl sám o sobě narušit vztah důvěry mezi advokátem a jeho klientem. Uvedené je v soudu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2012 č. j. 6 Ads 30/2012-47, který se zabýval obdobnou problematikou.
65. Další dílčí námitka žalobce se týká jeho účasti na jednání věřitelského výboru. Žalobce v žalobě tvrdí, že došlo k tzv. tunelování majetkové podstaty společnosti Raja, svou účast na něm nepovažuje za rozpornou se zájmy společnosti. Soud námitku považuje za irelevantní, i s ohledem na text samotné žaloby, v níž žalobce ve třetím odstavci na str. 6 uvedl *„v dalším řádku je zaznamenáno, že přítomní členové VV (nikoliv JUDr. Č.) zastávají stanovisko, že by bylo vhodnější vrátit věci do konk. podstaty /KP/ úpadce“* Z citovaného textu je zřejmé, že zájmy žalobce nebyly shodné se zájmy věřitelského výboru, jak žalobce tvrdí. Soud proto odkazuje na výklad shora uvedený.
66. Co se týká četných námitek žalobce vůči činnosti konkurzní soudkyně a správce konkurzní podstaty v řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 59 K 40/2007, soud je nevypovídá, neboť tyto námitky se netýkají napadeného rozhodnutí a jdou nad rámec proběhlého kárného řízení s žalobcem. Námitky druhého žalobního bodu nejsou důvodné.
67. *K námitkám ve třetím žalobním bodu*, kdy žalobce namítá, že napadené rozhodnutí se vymyká rozhodovací praxi ČAK, a to rozhodnutí odvolacího orgánu ČAK ze dne 13. 11.

2012 zn. K 150/2009 a stížnostnímu spisu ČAK 748/2011, a žalovaná vykládá etická pravidla zájmově a nahodile, nikoli jak zákon či pravidla předvídají, soud uvádí, že ohledně změny správní praxe formuloval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS základní závěr, že „... *správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. 605/2005 Sb. NSS; ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016-56).

68. V nyní posuzovaném případě žalovaná nemohla porušit správní praxi zakládající legitimní očekávání žalobce, neboť odkaz žalobce na stížnostní spis ČAK 748/2011 ve věci, která nedospěla do stadia kárného postihu podáním kárné žaloby, nelze ztotožňovat s případem žalobce, neboť jej nelze považovat za obdobný, když v tamní věci nebyla podaná kárná žaloba s následkem vyslovení kárného provinění a uložení kárného trestu. Odkaz žalobce na jediné rozhodnutí odvolacího orgánu ČAK ze dne 13. 11. 2012 zn. K 150/2009 samo o sobě neznamená, že napadené rozhodnutí může být v rozporu s ustálenou a dlouhodobou činností žalované. Žádný exces ani svévoli v rozhodování žalované soud v posuzovaném případě neshledal (viz výše uvedené posouzení jednotlivých žalobních námitek v tomto rozsudku, na něž soud pro stručnost odkazuje). Tato námitka není důvodná.
69. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce požadoval, aby se soud zabýval předchozím spisem a důkazy z řízení vedeného Městským soudem v Praze sp. zn. 6 Ad 2/2013, který předmětnou věc již projednal a rozhodl. Soud k takto koncipovanému návrhu uvádí, že odkaz žalobce na obsah jiného podání (např. odvolání či jiného podání v rámci správního řízení, žaloby v jiném soudním řízení apod.) za žalobní bod nelze považovat; tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dnů 23. 1. 2014 č. j. 9 Afs 46/2013-26; 29. 4. 2014, č. j. 6 As 128/2013-37; či 27. 8. 2014, č. j. 3 As 121/2013-40). Především je však třeba odmítnout tento žalobcův požadavek z toho důvodu, že na rozhodnutí, které bylo v rámci rozsudku v řízení vedeném Městským soudem v Praze sp. zn. 6 Ad 2/2013 zrušeno, navázala žalovaná v nyní přezkoumávaném rozhodnutí a výtky žalobce proti tomuto rozhodnutí byly soudem výše přezkoumány.
70. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal námitky třetího žalobního bodu důvodnými.
71. Pro úplnost soud uvádí, že námitky, které žalobce nově uplatnil v replice, jsou opožděně uplatněné, k nim soud nemůže při přezkumu napadeného rozhodnutí přihlížet (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).
72. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly, přestože jako stavovská organizace advokátů byla zastoupena jedním z nich. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu